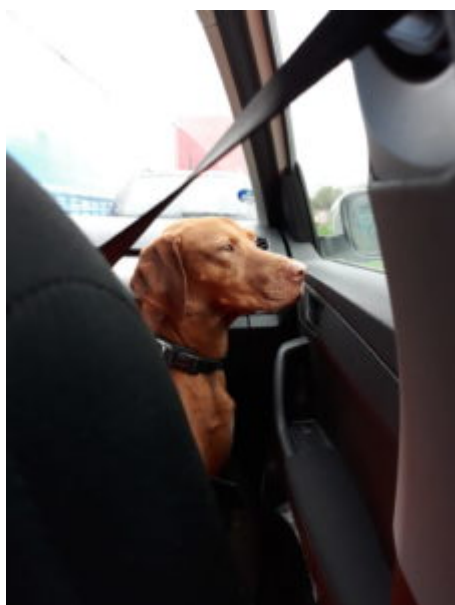

Víkend byl teda nejen mrazivej, ale pro nás taky prodlouženej. Předchozí týden nás navnadil, bylo krásně a my si naplánovali, že konečně teda splníme mámě to její poslední přání. Hodně dlouho jsem si nebyla jistá, zda to tak opravdu chtěla a nebo se jen ve svém rozhodnutí nechala inspirovat náma s Brtníkem, ale teď nějak nazrál čas, kdy jsem si řekla, že jo, že to tak prostě udělat musíme. Bohužel teda nenazrálo počasí, takže jsme vyráželi do šedivýho dne. Tali jela zrovna dvanáctej den hárání, takže jaksi nepřicházelo v úvahu, že pojedou s Rumajzlíkem v jednom kufru. Takže ten cestoval vpředu jako velkej pán

a já si sedla dozadu, zavalená všema možnejma a nemožnejma věcma na chalupu. Protože tam jsme poté mířili.

Ale nejdřív jsme se vydali do půvabnýho kraje Kokořínskýho. Neb s ním bylo to přání spojený. Rumíček obecně nerad cestuje dopravníma prostředkama a popravdě jako spolujezdec v autě si to moc neužívá. Nicméně znaven háracím obdobím a ukolíbán poklidnou jízdou Brtníkovou - vytuhnul. Na polštářku, kterej mu tam outlocitně přichystal páníček.

□ □ . Dorazili jsme na místo a ač jsem s tím tak nějak nepočítala, protože jsem měla za to, že myšlenky a pocity mám již srovnaný, přepadla mě melancholie a smutek, takže jsem po vystoupení z auta začala, pro sebe dost nečekaně, bulet. A to jsem ovšem netušila, že se nám z plnění posledního přání stane tak trochu groteska . Ale ono i tak jsme měli plný ruce práce, páč to hárání, že jo. Nicméně oba fungovali v podstatě moc hezky a jen bylo nutno dozorovat, aby byli na dohled.

Došli jsme lesem na místo. A u lavičky, odkud je krásný výhled, o který v podstatě šlo, jsme zjistili, že vono to nebude jen tak. Že bude nutno se od té lavičky spustit skálou krapítek níž, aby mohlo dojít na to splnění. Že u lavičky je to sice moc pěkný, ale ... nezrealizovatelný. Čoklidy jsme uvázali ke stromům - jen jsem musela jemně upozornit páníčka, že vázat je k tomu stejnému nebude asi dobrej nápad □ □ . "Ajooo, ty vole!" potvrdil mi to □ . No a šlo se na věc. Ovšem doby, kdy jsem jako dítě tady po těch pískovcovejch skalách lítala jako kamzík bez ohledu na závratě, jaksí minuly. A já zjistila, že se musím spustit po skále dolů v místech, kde je taková solidní průrva (a kde tady nejsou □) a ještě ji musím překonat. Přiznám se, že o tomhle přesně se mi dost často zdá, že se musím skálou dostat dolů (nahoru mi to v tom snu jde v pohodě) a zároveň překonat místo, kde je mezi skalama mezera - větší, či menší. Tahle byla z těch solidnějších. Kdyby vám uklouzla noha, máte dost co řešit, hloubka slušná. Takže nejdřív to vypadalo, že to nedám a párkrát jsem se tam u lavičky prošla stylem Brada Pitta ve Dvanácti opicích □ □ (kdo film viděl, má jasnou představu, co jsem tam prováděla, kdo neviděl, může si doplnit vzdělání □) . Masakr. Jenže, když musíš, tak musíš . Podpořena Brtníkovým: "To pro ni musíš udělat." jsem se začala spouštět dolů a přemlouvala snídani, aby zvostala tam, kde se momentálně nacházela a mozek, aby okamžitě

zapudil ataky paniky ☐ .

Dobrá, fajn zvládla jsem to. Vybrali jsme takový vhodný malý ostroh a šli na věc. Jenže. Zkoušeli jste někdy otevřít konzervu holejma rukama? No, tak tohle bylo dost podobný. Drahnou dobu jsme se tam na tom pidi plácku ve výšinách snažili a nic. A já si cestou říkala, že jsme měli doma vyzkoušet, zda to půjde otevřít! No - jako vždycky, když si něco začnu myslet, zpravidla se to naplní. Takže patová situace nám nastala. Nemůžete vzít kámen a švihnout do toho, to by jako nebylo pietní, že ne? Nakonec jsem přišla s nápadem, že já budu zmačkávat ten spodní díl a Brtník vytahovat ten vrchní. Po úporný námaze se zadařilo. Jenže..... jak se od sebe ty díly odpojily, bylo to dost nečekaný a tak prostě..... no..... jo. ☐ Poslední přání se začalo plnit krapítek dřív, než jsme měli v plánu a ne zcela podle toho plánu. Navíc zafoukal vítr..... ☐ ☐ ☐ Aaach bože ☐ . Já to věděla, že s náma pojede zpátky! Ostatně trávila s náma tolik času, že to ani nebude žádná změna ☐ .

Aby groteska byla dokonalá, nahoře hrála tklivá muzika. Značně hlasitě. Jak jeden, tak druhý tam ti blbečci hejkali, že zrostali vopuštěný. Nikdy na úvazu nekňučej, ani jeden. Tak pro dnešek učinili výjimku. Tohle všechno prostě nevymyslíte, to vám někdo musí zrežírovat. Nicméně mámino poslední přání jsme nakonec řádně splnili a naposledy se tak s ní rozloučili. A jak jsem si tak na tom ostrohu byla vědoma komičnosti té situace, a i jsme se tam tomu smáli, tak když jsme se pak vysápali zpátky, bulela jsem zas jak ta želva. A nic tomu nepomohlo Rumíčkovu snažení. Teď nemám na mysli jen to, že se mě snažil ukonejšit, ale hlavně to, že to vypadalo, že si ono pietní místo doširoka do daleka hodlá označit. Tím, že to tam v oblouku značně obokuje ☐ Nevím proč cítil značnou potřebu takto konati, zvlášť když vyvenčený byl, ale nějaký důvod pro to asi měl ☐ . Možná pieta po vižlím ☐ .

No a pak jsme ještě zajeli do Mšena, kam se chodívalo nakupovat, když jsme tady jako děti trávily s mámou prázdniny, a v jehož kostelíku je moje maličkost křtěná a vyrazilo se směr chalupa. Kachna mi doufám, promine, že jsem se jí neozvala, ač jsme byli kousek. A já po tom telefonu, když jsme seděli u Grobiána, i sahala, jenže - byla jsem taková obulená a stejně jsme pak museli pokračovat dál, takže jsem si řekla, že to necháme na jindy, protože si teď sem občas prostě zajedeme na výlet. Tak jak by to máma chtěla. ☐

S jedním malým zakufrováním, když jsme nedávali pozor na cestu, jsme ve čtyři dorazili na chalupu k našemu prvnímu přenocování. Venku se udělala taková zima, že v chalupě, která

je po zimě vždycky vymrzlá, bylo tentokrát mnohem líp než venku a to se tam ještě nezatopilo. Ovšem Brtník je Antonín topič életrárenskej, takže chalupu za chvíli vytopil tak, že nám všem bylo dobře. Čoklidi si polítali po zahradě pod dozorem, vynosili jsme všechny ty krámy, co jich v autě bylo a mohlo se zabydlovat. A protože jsme si u Grobiána koupili flašu Podkováně, připili jsme s ní mámě na zdraví. Rumíček se usalašil v kuchyni na svojí pozorovatelně, kde jsem mu udělala pohodlný hnízdečko, a dělal mi společnost při přípravě večere. Bylo na něm vidět, že jest značně unaven. Aby se mu dobře spinkalo, tak než se to vyhřeje i v kůchni na příjemnou teplotu, přikryla jsem ho měkkoučkou flískou a spinkal tam jako ten Brouček od pana Karafiáta.

